

Ἄλλ' ὅταν τέλος ἦλθεν ἐκείνη, τὰ λόγια δὲν τοῦ ἐφάνησαν καταλληλὰ πρὸς τοῦτο. Ἐπῆρε μόνον τὰ λευκά της χέρια, τὰ ὅποια αὐτῆ τοῦ ἔτεινε προθύμως, καὶ προσήλωσεν ἐπάνω της ἓνα βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἀγάπην καὶ τρυφερότητα...

Καὶ ἐσκέφθη, ὅτι φαίνεται τόσον ὠραία, τόσον χαριτωμένη—ἔτσι ὅπως ἐχαμήλωνε τὰ μάτια ἀπὸ ἐντροπὴν, καὶ εἶχεν ἓνα τριανταφυλλένιον ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς . . .

Καὶ ἐσκέφθη ἀκόμη ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνησυχία της δι' αὐτὸν καὶ αἱ φροντίδες καὶ ἡ τρυφερότης δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνας ἔρωσ βαθύς καὶ ἔντιμος . . .

Καὶ εἶπεν :

— Ἀλίχη ! Μοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν ! . . . Εἶσαι ὁ προστάτης μου ἄγγελος . . . Θέλεις νὰ μείνης τοιοῦτος διὰ πάντοτε ; . . .

Καὶ ἐκείνη μὲ φωνὴν σιγαλὴν καὶ ὑποτρέμουσαν ἐψιθύρισεν :

— Ναί, Μίλλιθαν, διὰ πάντοτε ! . . .

Κατόπιν ἐκλείσει τὰ βλέφαρα, καὶ ἄφησε τὴν ὠραίαν ξανθὴν κεφαλὴν της νὰ κλίνη ἡδυπαθῶς ἐπάνω εἰς τὸν ὤμὸν του . . .

[Μετάφρασις Θ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΥ]

FRED. MAXWELL

ΚΑΡΦΙΑ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΑ

ΤΑΝ οἱ φανατικοὶ ἰδέας τιρὸς ἐπίμαχοι συγκρούονται εἰς ἀγῶνα ἐξορτώσεως, ἔργονται τέλος, ὡς σωτῆρες, οἱ λεγόμενοι φρόνιμοι, οἱ ὅποιοι, ἀκολουθοῦντες τὴν μέσσην ὁδόν, συμβιβάζουσι τὰ πράγματα.

Τότε ἡ διαμάχη ἀληθῶς καταπαύει, τὰ πάθη κατενῶνται, ἐπέρχεται εἰρήνευσις καὶ γαλήνη· ἀλλὰ συγγρόως οἱ χαρακτῆρες ἀτοροῦσιν, αἱ διάνοιαι χανροῦνται καὶ δημιουργοῦνται αἱ μετριότητες. Εἰς τὸν ἀτυγῆ Ἑλληνισμὸν τὸ κράμα τῆς συμβιβαστικῆς ὁδοῦ ἐφημερόσθη καὶ εἰς τὴν θρησκείαν (δὲν εἴμεθα οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε χριστιανοὶ) καὶ εἰς τὴν πολιτείαν (δὲν εἴμεθα οὔτε ὑπήκοοι, οὔτε πολίται) καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν (ἐλησημονήσαμεν καὶ τῶν προγόνων μας καὶ τῶν πατέρων μας τὴν γλῶσσαν). Καὶ τώρα δρέπομεν τοὺς καρποὺς τοῦ κράματος...

Τὸ κοῦμα εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν γλώσσαν δὲν εἶναι σημερινὸν δημιούργημα. Εἰς μίαν ἀδειαν π. γ. ὑλοτομίας τοῦ 1838 ἀναγιγνώσκωμεν : « Ὁ ὑλοτόμος ὀφείλει νὰ μὴ μεταφέρει ἐκτὸς τοῦ δάσους τὴν ἐκκοπεῖσαν ξυλικήν. Νὰ καθαρίσῃ ἐπιμελῶς τὸν τόπον ὁποῦ ἔκοψεν, ἀπὸ τὰ κατὰ γῆς πέλεκυδιον ».

Ὅταν ἀκούω ἡ κυπαρίσσοις, φαντάζομαι ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ δεινροκομίας· ὅταν ἀκούω τὸ κυπαρίσσοι, κυριεῦει τὴν ψυχὴν μου μυστηριώδης συμβολικὴ εἰκὼν πένθους καὶ θλιβερῶν ἀναμνήσεων. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἀκούσατε καὶ ἓνα σχετικὸν στίχον :

« Εἰς κυπαρίσσον κορυφὴν ὁ βίαιος κλαυθμηρεῖ »

(Δεινροκομία μετὰ ζωολογίας).

Ἀκούσατε καὶ ἄλλον σχετικώτερον :

« Εἰς τὴν κορυφὴν κυπαρίσσοιο στενάζει νοχτοπόδι »

ἢ τὸ γρωστόν :

« Ὁ νοχτοκόρακας βεγγαεῖ ψηλὰ στὸ κυπαρίσσοι »

Τὸ συμπέρασμα εἶναι εὐνόητον.

Ἀπεράσισα μίαν ἡμέραν νὰ διαβάσω κάποιο διήγημα, τὸ ὁποῖον ἤρχιζε μὲ ἐν καθαρώτατον « ἡ μὴ ν ». Εὐθὺς τότε ἐσταμάτησα, ἔκλινα ἀκουστικῶς μέσα μου : « ἡ μὴ ν, ἡ σ ο, ἡ τ ο » καὶ μοῦ ἔφυγε πᾶσα διάθεσις νὰ προχωρήσω εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐξ ἄλλου πάλιν μίαν ἡμέραν ἐδίδαξα εἰς ἓν τεχνικτικὸν ἄρθρον : « ἡ α ἰ σ θ η τ ι κ ὅ τ η » χωρὶς εἰς εἰς τὸ τέλος, καὶ ἔκτοτε ἔκαμα ἓνα μῆνα νὰ πιάσω εἰς τὸ γέρι νεοελληνικῆς παραγωγῆς δημιούργημα.

Γράφομεν ἰ γ θ ὅ ε καὶ φωνίζομεν « ψ ἄ ρ ι »· γράφομεν ἄ ρ τ ο ε καὶ ἀγοράζομεν ψ ω μ ἰ... καὶ κατόπιν ἰσχυριζόμεθα ὅτι δὲν ὑφίσταται ζήτημα γλώσσης καὶ διγλώσσιας.

[Νοέμβριος 1901]

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

